

Tlač a informácie

Súdny dvor Európskej únie
TLAČOVÉ KOMUNIKÉ č. 157/20
V Luxemburgu 9. decembra 2020

Rozsudok vo veci C-132/19 P
Groupe Canal +/Komisia

Súdny dvor zrušil rozhodnutie Komisie, ktorým sa záväzky na ochranu hospodárskej súťaže na trhu, ktoré ponúkol podnik, stali záväznými

Možnosť zmluvných partnerov podniku, ktorý sa zaviazal nedodržiavať niektoré zmluvné doložky, obrátiť sa na vnútroštátny súd, nemôže napraviť účinky rozhodnutia Komisie, ktorým sa tieto záväzky stali záväznými, na práva týchto zmluvných partnerov vyplývajúce zo zmlúv

Spoločnosť Paramount Pictures International Ltd a jej materská spoločnosť Viacom Inc. (ďalej spoločne len „Paramount“) uzavreli s hlavnými prevádzkovateľmi televízneho vysielania s plateným obsahom v Európskej únii, medzi ktorými sa nachádzajú spoločnosti Sky UK Ltd a Sky plc (ďalej spoločne len „Sky“) a Groupe Canal + SA (ďalej len „Groupe Canal +“), licenčné zmluvy na audiovizuálny obsah.

Dňa 13. januára 2014 Európska komisia začala vyšetrovanie možných obmedzení, ktoré majú vplyv na poskytovanie služieb platenej televízie v rámci predmetných licenčných zmlúv, s cieľom posúdiť ich zlučiteľnosť s článkom 101 ZFEÚ a článkom 53 Dohody o Európskom hospodárskom priestore (ďalej len „Dohoda o EHP“). Toto vyšetrovanie ju viedlo 23. júla 2015 k tomu, aby spoločnosti Paramount zaslala oznámenie o výhradách týkajúce sa niektorých doložiek uvedených v licenčných zmluvách, ktoré Paramount uzavrela so spoločnosťou Sky. V prejednávanej veci ide o dve navzájom súvisiace doložky, pričom cieľom prvej bolo vylúčiť alebo obmedziť možnosť spoločnosti Sky kladne reagovať na nevyžiadané požiadavky spotrebiteľov, ktorí majú bydlisko v EHP, ale mimo Spojeného kráľovstva a Írska, na nákup služieb televízneho vysielania, zatiaľ čo druhá doložka ukladala spoločnosti Paramount povinnosť vložiť doložku do zmlúv, ktoré uzatvorila s televíznymi vysielateľmi usadenými v EHP, ale mimo Spojeného kráľovstva, ktorá obsahovala podobný zákaz pre týchto prevádzkovateľov televízneho vysielania s ohľadom na rovnaké požiadavky pochádzajúce od spotrebiteľov s bydliskom v Spojenom kráľovstve alebo v Írsku. V tejto súvislosti sa Komisia domnievala, že dohody, ktoré v dôsledku takýchto doložiek viedli k absolútnej územnej výlučnosti, mohli predstavovať obmedzenie hospodárskej súťaže „z hľadiska cieľa“ v zmysle článku 101 ZFEÚ a článku 53 Dohody o EHP, keďže mohli spôsobiť rozdelenie vnútroštátnych trhov a boli by v rozpore s cieľom Zmluvy vytvoriť jednotný trh. Listom zo 4. decembra 2015 Komisia oznámila toto posúdenie, ako aj predbežný záver spoločnosti Groupe Canal + ako zainteresovanej tretej strane.

Paramount ponúkla záväzky, aby reagovala na obavy vyjadrené Komisiou. V tejto súvislosti vyhlásila, že je pripravená najmä nedodržiavať a nekonať s cieľom dosiahnuť dodržiavanie doložiek vedúcich k absolútnej územnej ochrane prevádzkovateľov televízneho vysielania, ktoré boli uvedené v licenčných zmluvách uzatvorených medzi spoločnosťou Paramount a týmito prevádzkovateľmi.

Po zhromaždení pripomienok zo strany ostatných zainteresovaných strán, vrátane spoločnosti Groupe Canal +, Komisia rozhodnutím z 26. júla 2016¹ (ďalej len „sporné rozhodnutie“) prijala takto ponúknuté záväzky, ktoré sa stali záväznými, ako to stanovuje článok 9 nariadenia č. 1/2003².

¹ Rozhodnutie Európskej komisie z 26. júla 2016 týkajúce sa konania podľa článku 101 ZFEÚ a článku 53 Dohody o EHP (vec AT.40023 – Cezhraničný prístup k platenej televízii).

² Nariadenie Rady (ES) zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch [101] a [102 ZFEÚ] (Ú. v. EÚ L 1, 2003, s. 1; Mim. vyd. 08/002, s. 205).

Paramount následne oznámila spoločnosti Groupe Canal + obsah záväzkov, ktoré boli takto vyhlásené za záväzné, a ich dôsledky, t. j. v danom prípade zámer, že už nebude dohliadať na rešpektovanie absolútnej územnej výlučnosti priznanej tejto spoločnosti na francúzskom trhu. Keďže sa Groupe Canal + domnievala, že takéto záväzky prijaté v rámci konania, ktoré sa týkalo iba Komisie a spoločnosti Paramount, nemôžu byť voči nej účinné, podala na Všeobecný súd žalobu o neplatnosť sporného rozhodnutia, ktorá bola zamietnutá rozsudkom Všeobecného súdu z 12. decembra 2018³. Súdny dvor však vo svojom rozsudku z 9. decembra 2020 konštatoval, že posúdenie Všeobecného súdu týkajúce sa primeranosti zásahu do záujmov tretích osôb, ktoré vyplýva zo sporného rozhodnutia, vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. V dôsledku toho vyhovel odvolacím návrhom predloženým spoločnosťou Groupe Canal +, zrušil napadnutý rozsudok a v rámci rozhodnutia s konečnou platnosťou o spore zrušil sporné rozhodnutie. V tejto súvislosti Súdny dvor poskytol nové spresnenia, pokiaľ ide o rozdelenie príslušných právomocí medzi Komisiu a vnútroštátne súdy pri vykonávaní pravidiel Únie v oblasti hospodárskej súťaže.

Posúdenie Súdnym dvorom

Po prvé Súdny dvor rozhodol, že Všeobecný súd správne zamietol žalobný dôvod založený na zneužití právomoci, ktorého cieľom bolo v podstate preukázať, že Komisia prijatím sporného rozhodnutia obišla legislatívny proces týkajúci sa otázky geografického blokovania. V tejto súvislosti Súdny dvor najmä potvrdil rozhodnutie Všeobecného súdu, ktorý uviedol, že pokiaľ legislatívny proces týkajúci sa otázky geografického blokovania nevyústil do prijatia legislatívneho textu, tento proces nemá vplyv na právomoci Komisie, ktoré sú jej zverené podľa článku 101 ZFEÚ a nariadenia č. 1/2003. V prejednávanej veci je pritom nesporné, že sporné rozhodnutie bolo prijaté na základe takýchto právomocí pred ukončením daného legislatívneho procesu.

Po druhé Súdny dvor rozhodol, že Všeobecný súd na základe dôvodov, ktoré sú dostatočné a neobsahujú nijaké nesprávne posúdenie, zamietol tvrdenia spoločnosti Groupe Canal +, ktoré mali preukázať zákonnosť príslušných doložiek z pohľadu článku 101 ods. 1 ZFEÚ, a teda že nebol dôvod na obavy, ktoré viedli k prijatiu sporného rozhodnutia. Keďže dotknuté licenčné zmluvy totiž obsahovali doložky, ktorých cieľom bolo zamedziť cezhraničnému poskytovaniu služieb vysielania dotknutého audiovizuálneho obsahu, a na tento účel poskytovali prevádzkovateľom televízneho vysielania absolútnu územnú ochranu zaručenú vzájomnými záväzkami, Všeobecný súd mohol oprávnene konštatovať, že takéto doložky mohli bez toho, aby to malo vplyv na prípadné rozhodnutie konštatujúce s konečnou platnosťou existenciu alebo neexistenciu porušenia článku 101 ods. 1 ZFEÚ na základe dôkladného preskúmania, vyvolať obavy Komisie v oblasti hospodárskej súťaže. V tej istej súvislosti Súdny dvor zdôraznil, že posúdenie protisúťažnej povahy predmetného správania v rámci rozhodnutia prijatého podľa článku 9 nariadenia č. 1/2003 má len predbežnú povahu. V dôsledku toho Všeobecný súd tiež správne rozhodol, že článok 101 ods. 3 ZFEÚ sa uplatní len vtedy, ak sa predtým už konštatovalo porušenie článku 101 ods. 1 ZFEÚ, na základe čoho vyvodil, že mu neprináležalo, aby sa v rámci preskúmania zákonnosti takéhoto rozhodnutia vyjadril k výhradám založených na podmienkach uplatnenia článku 101 ods. 3 ZFEÚ.

Po tretie Súdny dvor potvrdil rozhodnutie Všeobecného súdu, podľa ktorého príslušné doložky mohli platne vyvolať obavy Komisie v oblasti hospodárskej súťaže týkajúce sa celého EHP bez toho, aby Komisia bola povinná analyzovať dotknuté vnútroštátne trhy po jednom. Keďže cieľom príslušných doložiek bolo rozdelenie vnútroštátnych trhov, Všeobecný súd správne pripomenul, že takéto dohody mohli ohroziť riadne fungovanie jednotného trhu, čím by nezávisle od situácie existujúcej na vnútroštátnych trhoch bránili jednému z hlavných cieľov Únie.

Po štvrté Súdny dvor preskúmal výhradu založenú na nesprávnom právnom posúdení, z ktorého Všeobecný súd vychádzal, konkrétne vzhľadom na zásadu proporcionality, keď posudzoval vplyv sporného rozhodnutia na zmluvné práva tretích osôb, akou je Groupe Canal +. Súdny dvor na úvod pripomenul, že v rámci článku 9 nariadenia č. 1/2003 je Komisia povinná overiť ponúknuté záväzky nielen z hľadiska ich spôsobilosti reagovať na jej obavy v oblasti hospodárskej súťaže, ale aj so zreteľom na ich vplyv na záujmy tretích strán v tom zmysle, aby práva týchto tretích strán

³ Rozsudok z 12. decembra 2018, Groupe Canal +/Komisia, [T-873/16](#).

neboli zbavené svojho obsahu. Ako Všeobecný súd však sám poznamenal, skutočnosť, že Komisia stanovila záväznosť záväzku hospodárskeho subjektu spočívajúceho v neuplatňovaní určitých zmluvných doložiek voči jeho zmluvnému partnerovi, akým je Groupe Canal +, ktorá mala len postavenie dotknutej tretej osoby, napriek tomu, že tento zmluvný partner s ním nevyslovil súhlas, predstavuje zásah do zmluvnej slobody tohto zmluvného partnera, ktorý ide nad rámec ustanovení článku 9 nariadenia č. 1/2003.

V tejto súvislosti Súdny dvor dospel k záveru, že Všeobecný súd dostatočne neprihliadol na ustanovenia článku 16 nariadenia č. 1/2003, keď odkázal takýchto zmluvných partnerov na vnútroštátne súdy s cieľom zabezpečiť dodržiavanie ich zmluvných práv, pretože podľa tohto článku sa uvedeným súdom zakazuje prijímať rozhodnutia, ktoré by boli v rozpore so skorším rozhodnutím Komisie v tejto oblasti. Rozhodnutie vnútroštátneho súdu, ktoré by ukladalo hospodárskemu subjektu povinnosť konať v rozpore s jeho záväzkami, ktoré sa rozhodnutím Komisie stali záväznými, by totiž zjavne bolo v rozpore s rozhodnutím Komisie. Okrem toho vzhľadom na to, že článok 16 ods. 1 druhá veta nariadenia č. 1/2003 vyzýva vnútroštátne súdy, aby sa vyhli prijatiu rozhodnutí, ktoré sú v rozpore s plánovaným rozhodnutím Komisie prijatým najmä na uplatňovanie článku 101 ZFEÚ, Všeobecný súd vychádzal tiež z nesprávneho právneho posúdenia, keď konštatoval, že vnútroštátny súd by prípadne mohol vyhlásiť, že príslušné doložky sú zlučiteľné s článkom 101 ZFEÚ, hoci Komisia stále mohla na základe článku 9 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 obnoviť konanie a prijať, ako to pôvodne plánovala, rozhodnutie obsahujúce formálne konštatovanie porušenia.

V dôsledku toho Súdny dvor rozhodol, že **napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, pokiaľ ide o posúdenie primeranosti sporného rozhodnutia s ohľadom na zásah do záujmov tretích osôb, takže ho treba zrušiť.**

Keďže stav konania dovoľoval rozhodnúť vo veci, Súdny dvor napokon preskúmal žalobný dôvod založený na porušení zásady proporcionality. **Súdny dvor** vyvodil dôsledky zo zrušenia napadnutého rozsudku a **uviedol, že v štruktúre predmetných licenčných zmlúv povinnosti, ktorých cieľom je zabezpečiť územnú výlučnosť priznanú prevádzkovateľom televízneho vysielania, predstavujú základný prvok, pričom záväzky, ktoré sa sporným rozhodnutím stali záväzné, sa týchto povinností dotýkajú.** Súdny dvor dospel k záveru, že **Komisia prijatím sporného rozhodnutia zbavila svojho obsahu zmluvné práva tretích osôb, vrátane práv spoločnosti Groupe Canal + voči spoločnosti Paramount, a tým porušila zásadu proporcionality, takže sporné rozhodnutie treba zrušiť.**

UPOZORNENIE: Proti rozsudku alebo uzneseniu Všeobecného súdu je možné na Súdny dvor podať odvolanie, ktoré sa obmedzuje len na právne otázky. Odvolanie v zásade nemá odkladný účinok. Ak je prípustné a dôvodné, Súdny dvor zruší rozhodnutie Všeobecného súdu. Ak to stav konania dovoľuje, môže Súdny dvor vydať konečný rozsudok sám. V opačnom prípade vráti vec na rozhodnutie Všeobecnému súdu, ktorý je viazaný rozhodnutím, ktoré Súdny dvor vydal v rámci odvolacieho konania.

Neoficiálny dokument pre potreby médií, ktorý nezaväzuje Súdny dvor.

[Úplné znenie](#) rozsudku sa uverejňuje na internetovej stránke CURIA v deň vyhlásenia rozsudku.

Kontaktná osoba pre tlač: Balázs Lehóczki ☎ (+352) 4303 5499